

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/35/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6921203637
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6921203637.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: X. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom I., B. XXXX/XX, právne zastúpený advokátom Mgr. Martinom Jankovičom, so sídlom Revúca, Železničná 257/19, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 98,39 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9C/43/2021-43 zo dňa 22. februára 2022, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9C/43/2021-43 zo dňa 22. februára. 2022 p o t v r d z u j e.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o trovách konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Predmetným uznesením Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj len „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) prvým výrokom konanie zastavil. Druhým výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na ich náhradu.

2. V odôvodnení uznesenia okresný súd uviedol, že žalobca podal na tamojší súd žalobu, ktorou sa od žalovaného domáhal zaplatenia žalovanej sumy 98,39 Eur s príslušenstvom titulom nároku na priznanie odmeny za úkon právnej pomoci označený ako „Spracovanie a zaslanie predžalobnej výzvy“. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že z pripojeného spisu Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 13C/41/2020 zistil, že o uplatnenom nároku žalobcu na priznanie odmeny za úkon právnej pomoci označený ako „Spracovanie a zaslanie predžalobnej výzvy“ už bolo právoplatne rozhodnuté uznesením č. k. 13C/41/2020-159 zo dňa 18. 06. 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 30. 10. 2021 a vykonateľnosť dňom 03. 11. 2021. Súd prvej inštancie v ďalšom odôvodnení uznesenia uviedol citáciu ust. § 161 ods. 1, 2 CSP a § 230 CSP a uviedol, že z obsahu súdneho spisu spisová značka 13C/41/2020 mal za preukázané, že v predmetnom prípade ide o spor medzi tými istými stranami sporu s totožným nárokom na priznanie odmeny za úkon právnej pomoci označený ako „Spracovanie a zaslanie predžalobnej výzvy“, o ktorom nároku bolo uznesením sp. zn. 13C/41/2020-159 zo dňa 18. 06. 2021 rozhodnuté, pričom uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 10. 2021 a vykonateľnosť dňa 03. 11. 2021. V prípade nároku na priznanie odmeny za úkon právnej pomoci- predžalobnú výzvu poukázal súd na to, že ide stále o ten istý nárok, odmenu za úkon právnej pomoci, ktorý nárok si žalobca takto uplatnil v konaní 13C/41/2020 a o tomto nároku bolo právoplatne rozhodnuté. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia si žalobca nemôže opakovane uplatniť ten istý nárok len s poukazom na to, že si tento nárok uplatňuje pod iným právnym režimom. Súd pri posudzovaní žalobného nároku strán posudzuje aj právny základ nároku, ktorý si žalobca uplatňuje bez ohľadu na to, ako tento nárok žalobca právne kvalifikuje. Už v konaní 13C/41/2020 bol nárok v žalobe žalobcom kvalifikovaný ako nárok na odmenu za

úkon právnej pomoci - predžalobnú výzvu, a takto o tomto nároku rozhodol už súd v konaní 13C/41/2020, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a preto o uvedenom nároku už nemožno rozhodnúť znova. V danom prípade ide o úkon právnej pomoci v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorá odmena však nebola právoplatným rozhodnutím priznaná, keďže nešlo o úkon právnej pomoci v konaní pred súdom. Z uvedeného dôvodu nemožno nárok žalobcu právne kvalifikovať ako príslušenstvo hlavného nároku. Preto súd prvej inštancie vzhľadom na prekážku právoplatne rozhodnutej veci ako neodstrániteľnú podmienku konania a podľa § 161 ods. 2 CSP konanie zastavil. O trovách konania rozhodol súd podľa § 256 ods. 1 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko žalobca procesne zaviniť zastavenie konania tým, že podal totožnú žalobu v tej istej veci, a zároveň žalovanému žiadne trovy preukázateľne v konaní nevznikli.

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu s poukazom na existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o existencii prekážky veci rozhodnutej, nakoľko totožnosť prejednávanej veci s vecou súdom uvádzanou súd videl v totožnosti strán sporu ako i v predmete konania. Žalobca však už v podanej žalobe uviedol, že Okresný súd Rimavská Sobota v uznesení, sp. zn. 13C/41/2020-159 zo dňa 18. 06. 2021 poukázal na záver nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. 09. 2019 I. ÚS 207/2019, v ktorom bolo konštatované, že podľa novej právnej úpravy (§ 251 CSP) sa za trovy konania považujú len také výdavky, ktoré vznikli v konaní, t.j. v období od začatia konania (§ 156 CSP) do jeho skončenia (začiatok právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, ktorým sa konanie končí). Žalobca sa nestotožnil so závermi súdu v odôvodnení, že žalobca nemôže opakovane uplatniť ten istý nárok len s poukazom na to, že si tento uplatňuje pod iným právnym režimom. Ak si žalobca po prvýkrát uplatnil a skutkovo odôvodnil, že sa domáha priznania odmeny za úkon právnej služby - spracovanie a zaslanie predžalobnej výzvy protistrane až v štádiu rozhodovania súdu o výške trov konania a tomuto jeho nároku nebolo vyhovieť z dôvodu, že tento úkon právnej služby nespadá do režimu rozhodovania o výške trov konania, keď tento úkon právnej služby nemožno priznať v rámci trov konania, a contrario z toho vyplýva, že tento nárok je možné priznať len v rámci nachádzacieho, základného konania, ako príslušenstvo k hlavnému nároku. Zo žaloby vo veci samej o zaplatenie 10.000,- Eur s príslušenstvom podanej v rámci konania sp. zn. 13C/41/2020, kde tento spis žiadal žalobca pripojiť k predmetnému konaniu, je zrejmé, že žalobca si ako príslušenstvo k hlavnému nároku neuplatnil sumu 98,39 Eur vzniknutú pred vedením súdneho konania, a to za spracovanie a zaslanie predžalobnej výzvy žalovanému. Z toho dôvodu, aj keď možno hovoriť o totožnosti strán v predmetnom konaní a v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/41/2020, nemožno už hovoriť o splnení i druhej nevyhnutnej podmienky na aplikovanie zásady res iudicata, a t. j. že je daná aj totožnosť predmetu konania v tomto spore ako aj v spore vedenom na tomto súde pod sp. zn. 13C/41/2020. Podporne žalobca poukázal na závery uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Cob/96/2016 zo dňa 30. 11. 2016, v ktorom bolo konštatované, že výdavky spojené s predžalobnou výzvou nemajú charakter trov konania tak, ako ich definuje procesný predpis a nie je ich preto možné v rámci rozhodovania o náhrade trov konania priznať. Žalobca tak dospel k záveru, že trovy konania, ktoré vzniknú strane sporu pred začatím súdneho konania možno uplatňovať len v tzv. základnom konaní ako príslušenstvo, a to zažalované buď spolu s istinou, resp. samostatne ako príslušenstvo, nakoľko takto vynaložené výdavky nespádajú pod režim trov konania, sú vylúčené z rozhodovania súdu o nároku na náhradu trov konania, ako aj z rozhodovania o výške trov konania. Možno mať preto za to, že v inom predošlom súdnom konaní sp. zn. 13Co/41/2020 nemohlo byť o nároku uplatňovanom predmetnou žalobou v tomto spore právoplatne rozhodnuté. Ďalej žalobca poukázal na znenie § 18 ods. 3 veta druhá zákona č. 514/2003 ktoré stanovuje, že súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Preto je ich možné priznať v rámci takzvaného príslušenstva hlavného nároku v rámci základného konania, ako tzv. náklad spojený s uplatnením pohľadávky s odkazom na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie súdu prvej inštancie žalobca označil za nepredvídateľné, pričom uvedené má podľa názoru žalobcu za následok naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Taktiež namietal, že súd prvej inštancie vychádzal vo svojich záveroch z nesprávnych skutkových zistení, keď mal za to, že nárok žalobcu uplatnený podanou žalobou v tomto smere mal byť už podľa názoru súdu prejednávaný v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/41/2020, pričom opak bol pravdou, keď sumu vo výške 98,39 Eur si žalobca neuplatňoval podanou žalobou v návrhu jej petitu v konaní vedenom na tamom súde pod sp. zn. 13C/41/2020 a tak nebolo možné vyvodiť záver o totožnosti nárokov predmetov týchto konaní. Žalobca preto považuje uznesenie súdu prvej inštancie za arbitrárne, nepredvídateľné, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci, majúce za následok aj inú vadu konania znamenajúci nesprávne rozhodnutie o veci. Navrhol, aby odvolací

súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému dňa 21. 03. 2022 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril dňa 31. 03. 2022. Uviedol, že žalovaný naďalej zotrváva na svojom právnom názore prezentovanom vo svojom vyjadrení „Odpoveď na výzvu k úhrade dlžnej sumy zo dňa 18. 11. 2021“, ktorá bola právnym zástupcom žalobcu v prílohe zaslaná konajúcemu súdu spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu. Preto navrhol, aby rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota napadnuté odvolaním odvolací súd potvrdil ako vedne správne.

6. Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo doručené žalobcovi dňa 20. 04. 2022 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

7. K vyjadreniu žalovaného sa podaním zo dňa 02. 05. 2022 vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že žalovaný v tomto podaní v celom rozsahu odkázal na svoje predchádzajúce podanie, konkrétne na „Odpoveď na výzvu k úhrade dlžnej sumy zo dňa 18. 11. 2021“. S takýmto vyjadrením žalovaného z hľadiska jeho obsahu a formy žalobca nemôže súhlasiť, nakoľko je toho názoru, že pokiaľ Civilný sporový poriadok stanovuje konkrétne, pomerne prísne podmienky na odvolanie ako riadny opravný prostriedok, t. j. že tento procesný úkon musí obsahovať určité podstatné náležitosti, aj vyjadrenie k odvolaniu by malo v sebe zahŕňať minimálne tvrdenia a argumenty, v čom považuje protistrana odvolanie v tomto prípade žalobcu za nedôvodné, t. j. čo sa ním sleduje, a to aj s odkazom na ust. § 127 ods. 1 písm. d) CSP. Podľa názoru žalobcu je neprípustné, aby žalovaný v celom rozsahu odkázal na svoje predchádzajúce podanie. V prípade, ak odvolací súd predsa len pripustí formu a obsah vyjadrenia žalovaného k odvolaniu, žalobca sa vyjadril k odpovedi žalovaného na výzvu k úhrade dlžnej sumy zo dňa 18. 11. 2021: Žalobca si je vedomý skutočnosti a táto medzi stranami sporu ani nie je sporná, že sa jedná o spor vedený medzi totožnými stranami sporu, ako v konaní sp. zn. 13C/41/2020 a je tak splnená jedna z dvoch podmienok na uplatnenie zásady res iudicata, avšak nie je splnená druhá podmienka, že by sa žalobca domáhal uplatnenia toho istého nároku od žalovaného. Žalobca sa v hlavnom, nachádzacom konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 13C/41/2020 domáhal od žalovaného zaplatenia nemajetkovej ujmy prináležiacej príbuznému z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v dôsledku smrti jeho brata, keď za hlavný predmet konania v žalobe označil nemajetkovú ujmu 10.000,- Eur spolu s príslušenstvom, úrokom z omeškania. Žalobca však za predmet konania neoznačil žiadne iné príslušenstvo k hlavnému nároku, a teda ani do úvahy prichádzajúce príslušenstvo v podobe trov konania za úkon právnej služby spočívajúci v spracovaní a zaslaní predžalobnej výzvy žalovanému. Ak následne si žalobca tento úkon právnej služby vyúčtoval v rámci rozhodovania o výške trov konania v spore vedenom pod sp. zn. 13C/41/2020, a tento mu nebol priznaný s odkazom na ust. § 251 CSP, teda v čase po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku vo veci samej, ktorým došlo k meritórnemu prejednaniu uplatnených nárokov v súdnom konaní, t. j. nemajetkovej ujmy a k prináležiaceho úroku z omeškania, je zrejmé, že žalobca si neuplatnil v rámci tzv. nachádzacieho konania príslušenstvo v podobe odmeny za spracovanie a zaslanie predžalobnej výzvy. Navyše, takýto nárok si žalobca v podanej žalobe o zaplatenie nemajetkovej ujmy a ani v priebehu žiadneho pojednávania neuplatnil a tento ani skutkovo nevymedzil. Z tohto dôvodu považuje žalobca podaný návrh na vydanie platobného rozkazu v predmetnej veci za dôvodný a dôvodne uplatnený.

8. Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného bolo doručené žalovanému dňa 17. 05. 2022 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

9. Žalovaný sa k uvedenému vyjadreniu vyjadril podaním zo dňa 25. 05. 2022. Uviedol, že právny zástupca žalobcu si v konaní 13C/41/2020 uplatnil 5 úkonov právnej služby, ktoré boli vyčíslené podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. na celkovú sumu 617,99 Eur s DPH. Z tejto čiastky mu konajúci súd priznal nárok na 4 úkony právnej služby v celkovej výške 519,69 Eur s DPH. Rozdiel vo výške 98,39 Eur s DPH predstavuje nepriznanie právneho úkonu zo dňa 22. 07. 2020 a jedná sa o „pokús o mimosúdne riešenie sporu!, ktorý je toho času predmetom súdneho konania 9C/43/2021. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení riadne vysporiadal so skutočnosťou, prečo úkon zo dňa 22. 07. 2020 nezahrnul do priznaných trov právneho zastúpenia a vo svojom odôvodnení poukázal na závery Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 207/2019. Žalovaný má za to, že zo strany žalobcu nemalo dôjsť k uplatneniu si predžalobnej výzvy

spolu s trovami konania, ale mal byť tento úkon uplatnený samostatne, v rámci príslušenstva. Tým, že si žalobca aj napriek zneniu § 251 CSP uplatnil predžalobnú výzvu spolu s trovami konania, zmaril si po právoplatnom rozhodnutí o trovách konania možnosť uplatniť si tento úkon ako príslušenstvo. Žalovaný má za to, že konajúci súd tak v konaní 13C/41/2020, kedy nepriznal žalobcovi v rámci trov konania úkon predžalobnej výzvy, ako aj v konaní 9C/43/2021, kedy nárok žalobcu z dôvodu právoplatne skončenej veci neuznal a konanie zastavil, svoje konanie zákonným spôsobom zdôvodnil. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie napadnuté odvolaním potvrdil ako vecne správne.

10. V dôsledku podaného odvolania žalobcu, krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. CSP), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Na základe podaného odvolania žalobcu tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní uznesenia súdu prvej inštancie odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi, stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny.

14. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu súdneho spisu v prejednávanej veci vyplýva, že v predmetnom konaní sa žalobca domáha od žalovaného zaplata sumy 98,39 Eur za úkon právnej služby - predžalobná výzva o úhradu 10.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy, ktorú právny zástupca žalobcu zaslal žalovanému dňa 22. 07. 2020 a na ktorú žalobca reagoval listom zo dňa 28. 07. 2020.

15. Sumu 98,39 Eur žalobca uplatnil už v predchádzajúcom súdnom konaní vedenom Okresným súdom Rimavská Sobota pod sp. zn. 13C/41/2020 titulom trov konania za úkon „predžalobná výzva“, ktorý nárok si žalobca uplatnil v uvedenom konaní 13C/41/2020, o tomto nároku bolo súdom rozhodované a v tejto časti odmeny za úkon právnej služby žalobcovi vyhovené nebolo, keď okresný súd dospel k záveru, že uvedený úkon nespadá pod trovy konania, keďže trovami konania sa rozumejú len výdavky, ktoré vznikli v čase od začatia konania do jeho skončenia. Podporne konajúci okresný súd poukázal i na záver vyplývajúci z Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 26. 09. 2019 sp. zn. I. ÚS 207/2019.

16. V predmetnej veci žalobca samostatne uplatnil opätovne sumu 98,39 Eur, ktorá pozostáva z odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 71,37 Eur, za spracovanie a zaslanie predžalobnej výzvy o úhradu 10.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy zo dňa 22. 07. 2020, vychádzajúc zo základu výpočtu tohto úkonu právnej služby zo sumy 1.500,- Eur limitujúc rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 13C/41/2020-41 zo dňa 04. 06. 2021, ďalej pozostáva z režijného paušálu v roku 2020 vo výške 10,62 Eur ako aj z dane z pridanej hodnoty vo výške 16,40 Eur.

17. Súd prvej inštancie konanie o zaplata sumy 98,39 Eur s príslušenstvom (predmetné konanie) zastavil z dôvodu prekážky veci rozhodnutej.

18. Podľa ust. § 230 Civilného sporového poriadku, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

19. Predpokladom toho, aby konanie mohlo začať, riadne prebehnúť a súd mohol vydať meritórne rozhodnutie, je splnenie všetkých procesných podmienok vyžadovaných zákonom. Medzi základné procesné podmienky, ktoré je súd povinný skúmať ex offa a to v každom štádiu konania, je skutočnosť, či tu nie je daná prekážka res iudicata - veci právoplatne rozhodnutej, ktorá bráni tomu, aby prebiehalo súdne konanie v tej istej veci, o ktorej už bolo súdom (resp. iným príslušným orgánom) právoplatne rozhodnuté. Prekážka res iudicata je daná, ak na súde inom príslušnom orgáne) už v čase podania návrhu bolo skôr prejednané a právoplatne rozhodnuté konanie v totožnej veci, teda veci, ktorá má rovnakých účastníkov konania, rovnaký predmet konania a sú tu dané rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa návrh odvodzuje. O tie isté strany ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t.j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). „Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2009, sp. zn. 5Cdo 120/2009). Zhodne judikuje podmienky res iudicata ustálená súdna prax. Napr.: „Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. O prekážku rozsúdenej veci nejde, ak chýba čo i len jeden z uvedených znakov (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. októbra 2011, sp. zn. 5 Cdo 280/2010). Podmienky totožnosti strán sporu a totožnosti predmetu konania musia byť splnené súčasne. Res iudicata je procesnou prekážkou konania, ktorá je neodstrániteľná. Neodstrániteľné nedostatky konania majú ten procesný dôsledok na postup súdu, že súd nemôže pokračovať v konaní a je povinný konanie podľa ustanovenia § 161 ods. 2 CSP zastaviť.“

20. V predloženej veci totožnosť strán konania bola konštatovaná súdom prvej inštancie a uvedená okolnosť nie je rozporovaná ani žalobcom a uvedenú podmienku pre možnosť konštatovania veci rozhodnutej, konštatuje i odvolací súd.

21. O totožnosť predmetu konania ide v prípade, ak je v novom konaní prejednávaný ten istý nárok, o ktorom už právoplatne bolo rozhodnuté, pričom sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z rovnakého skutkového stavu.

22. Odvolací súd konštatuje, že sumu 98,39 Eur si žalobca uplatnil titulom nároku na náhradu trov konania za úkon právnej služby „predžalobná výzva“, o takto uplatnenom nároku už bolo súdom prvej inštancie rozhodované a rozhodnuté tak, že žalobcovi tento nárok súdom priznaný nebol. V súdnej veci uplatnenej novou odlišnou žalobou žalobca uplatňuje samostatne rovnakú sumu 98,34 Eur, vyplývajúcu z totožného právneho dôvodu - odmeny za úkon právnej služby poskytnutý pred začatím súdneho konania, vyplývajúcu z rovnakého skutkového stavu. Rovnako ako v predchádzajúcom konaní bol nárok na zaplatenie sumy 98,34 Eur uplatnený z právneho dôvodu odmeny advokáta za úkon právnej služby, z totožného dôvodu, avšak predmetnú sumu uplatňujúc si samostatne, žalobca uplatnil v predmetnom konaní. Odvolací súd tak konštatuje, že v súdnej veci možno konštatovať nie len totožnosť strán sporu, ale i totožnosť predmetu konania, keď totožný je i právny dôvod uplatňovaného nároku vyplývajúci z totožného skutkového stavu. Na uvedenom závere nič nemení ani tá skutočnosť, namietaná žalobcom v podanom odvolaní, že žalobca si uvedenú sumu (nárok) neuplatňoval žalobou vo veci samej (v konaní Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 13C/41/2020), ale ako nárok na náhradu trov konania, nakoľko stále ide o nárok uplatnený žalobcom z totožného právneho dôvodu, o ktorom má rozhodnúť súd.

23. Súd prvej inštancie preto správne dospel k záveru o existencii prekážky veci rozhodnutej s poukazom na rozhodnutie v konaní Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 13C/41/2020 a v dôsledku uvedeného nedostatku procesnej podmienky správne konanie zastavil odvolaním napadnutým uznesením. Odvolací súd z dôvodu vecnej správnosti uznesenie súdu prvej inštancie v jeho prvom meritórnom výroku potvrdil ako vecne správne.

24. Ako výrok závislý, odvolací súd preskúmal i výrok uznesenia súdu prvej inštancie o trovách konania (t. j. druhý výrok uznesenia), ktorým súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 256 ods. 1 CSP a konštatoval, že žalobca procesne zaviniel zastavenie konania tým, že podal totožnú žalobu v tej istej veci, avšak inak procesne úspešnému žalovanému žiadne trovy v konaní preukázateľne nevznikli, preto súd žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

25. V podanom odvolaní žalobca rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania osobitne nenamietal, neuviedol v čom považuje uvedené za nesprávne. Z dôvodu vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie vo výroku uznesenia ako aj v jeho odôvodnení, konštatujúc celkový procesný úspech žalovaného v konaní, odvolací súd potvrdil ako vecne správne uznesenie súdu prvej inštancie v jeho druhom závislom výroku o trovách konania.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcu, žalobca nebol úspešný ani sčasti, keďže odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania z dôvodu prekážky veci rozhodnutej. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému, ktorý sa v odvolacom konaní k odvolaniu žalobcu a následnému vyjadreniu i vyjadroval, a teda žalovanému preukázateľne v súvislosti s odvolacím konaním trovy vznikli, preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi ako neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní, uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

27. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).